

KI TETZE

ARGUING EFFECTIVELY

Hint: Don't Go in It to Win It

PARSHAH OVERVIEW

Ki Tetze

Seventy-four of the Torah's 613 commandments (*mitzvot*) are in the *parshah* of *Ki Tetze*. These include the laws of the beautiful captive, the inheritance rights of the firstborn, the wayward and rebellious son, burial and dignity of the dead, returning a lost object, sending away the mother bird before taking her young, the duty to erect a safety fence around the roof of one's home, and the various forms of *kilayim* (forbidden plant and animal hybrids).

Also recounted are the judicial procedures and penalties for adultery, for the rape or seduction of an unmarried girl, and for a husband who falsely

accuses his wife of infidelity. The following cannot marry a person of Jewish lineage: a *mamzer* (someone born from an adulterous or incestuous relationship); a male of Moabite or Ammonite descent; or a first- or second-generation Edomite or Egyptian.

Our *parshah* also includes laws governing the purity of the military camp; the prohibition against turning in an escaped slave; the duty to pay a worker on time and to allow anyone working for you—human or animal—to “eat on the job”; the proper treatment of a debtor and the prohibition against charging

interest on a loan; the laws of divorce (from which are also derived many of the laws of marriage); the penalty of thirty-nine lashes for transgression of a Torah prohibition; and the procedures for *yibum* (“levirate marriage”) of the wife of a deceased to his childless brother, or *chalitzah* (“removing of the shoe”) in the case that this brother-in-law does not wish to marry her.

Ki Tetze concludes with the obligation to remember “what Amalek did to you on the road on your way out of Egypt.”

RASHI'S RULES

1. Rashi's interpretation of the Torah was written exclusively for—in Rashi's own words—a “five-year-old student” to explain the plain meaning of the verse.
2. Accordingly, Rashi addresses *every* question that could possibly come up on the plain meaning of the verse.
3. In the event that Rashi is silent about what seems to be a simple question, it's either because he feels it's not a question that would bother a five-year-old, or because he already told us something earlier that addresses that question.
4. Rashi's words contain the “wine of Torah”—ideas and messages from the kabbalistic/Chasidic world of Torah.

Can you spot the
difference between
conversation 1 and
conversation 2?

TEXT 1

Deuteronomy 25:1-3

א. כִּי יִהְיֶה רִיב בֵּין אָנָשִׁים וְנִגְשׁוּ אֶל הַמִּשְׁפָּט וְשִׁפְטוּם, וְהִצְדִּיקוּ אֶת הַצְּדִיק וְהִרְשִׁיעוּ אֶת הָרָשָׁע.

ב. וְהָיָה אִם בֶּן הַכּוֹת הָרָשָׁע, וְהִפִּילוֹ הַשֹּׁפֵט וְהִכָּהוּ לְפָנָיו כְּדִי רִשְׁעָתוֹ בְּמִסְפָּר.

ג. אַרְבָּעִים יִכְנוּ לֹא יִסִּיף, פֶּן יִסִּיף לְהַכְתּוֹ עַל אֵלֶּה מִכָּה רַבָּה וְנִקְלָה אֲחִיף לְעֵינֶיךָ.

1. If there is a quarrel between people, and they approach the tribunal, and the judges judge them, and they acquit the innocent one and condemn the guilty one.
2. And it shall be, if the guilty one has incurred the penalty of lashes, that the judge shall make him lean over and flog him in front of him, commensurate with his crime, in number.
3. He shall flog him with forty lashes; he shall not exceed, lest he give him a much more severe flogging than these forty lashes, and your brother will be degraded before your eyes.

THE REBBE'S QUESTION ON RASHI

Why doesn't Rashi comment on the words “acquit the innocent one and condemn the guilty one”? These words seem redundant because it is evident that such actions are inherent to the role of judges.

TEXT 2

Rashi, Deuteronomy 25:1

"כִּי יִהְיֶה רִיב". סוֹפָם לְהִיּוֹת נִגְשִׁים אֶל הַמִּשְׁפָּט.
אָמַר מֵעַתָּה אֵין שְׁלוֹם יוֹצֵא מִתּוֹךְ מְרִיבָה, מִי גֵרָם
לְלוֹט לְפָרֵשׁ מִן הַצַּדִּיק? הֲגַי אֹמֵר זֹו מְרִיבָה.

“If there is a quarrel”—they will eventually go to court. We learn from this that peace cannot result from quarrel. Just think: What caused Lot to leave the righteous man Abraham? Clearly, it was a quarrel.

QUESTION 1

What makes us so sure that “peace cannot result from quarrel”? If anything, the fact that two people are going to court suggests they may be seeking justice, doesn't it?

TEXT 3

*Rabbi David Pardo,
Maskil LeDavid,
Deuteronomy, ad loc.*

אדרבה, הגשה אל המשפט היא סיבת השלום,
כדכתיב: "וגם כל העם וכו' יבוא בשלום".

It would seem that the opposite is true: approaching the court for judgment is the pathway to peace, as in the verse, “And also all this people will come upon their place in peace” (Exodus 18:23).

TEXT 4

Exodus 18:22-23

כב. וְשִׁפְטוּ אֶת הָעָם בְּכָל עֵת, וְהָיָה כָּל הַדָּבָר הַגָּדוֹל יָבִיאוּ אֵלַיךָ וְכָל הַדָּבָר
הַקָּטָן יִשְׁפְטוּ הֵם, וְהָקַל מֵעַלְיָךָ וְנָשְׂאוּ אֹתוֹ.

כג. אִם אַתְּ הַדָּבָר הַזֶּה תַּעֲשֶׂה וְצִוְּךָ אֱלֹקִים וְיִכְלַת עֲמֹד, וְגַם כָּל הָעָם הַזֶּה עַל
מְקוֹמוֹ יָבֹא בְשָׁלוֹם.

22. And the judges shall judge the people at all times, and it shall be that any major matter they shall bring to you, Moses, and they themselves shall judge every minor matter, thereby making it easier for you, and they shall bear the burden with you.

23. If you do this thing, and G-d commands you, you will be able to survive, and also all this people will come upon their place in peace.

רִיב =

a bitter dispute

TEXT 5

Exodus 18:16

כִּי יִהְיֶה לָהֶם דְּבַר בָּא אֵלַי וְשִׁפְטֹתַי בֵּין אִישׁ וּבֵין
רֵעֵהוּ, וְהוֹדַעְתִּי אֶת חֻקֵי הָאֱלֹקִים וְאֶת תּוֹרֹתָיו.

If any of them has a matter, they come to me, and I judge between a person and their neighbor, and I make known the statutes of G-d and His teachings.

תָּבַר =

a disagreement

ANSWER 1

Two people taking each other to court may have nothing to do with seeking an objectively true ruling. Instead, it could be driven by a desire to prove that “I’m right, and you’re wrong.”

TEXT 6

*The Rebbe, Rabbi
Menachem Mendel
Schneerson, Likutei
Sichot 24, p. 155*

בכלל, ווען צוויי מענטשן האבן
צווישן זיך א סכסוך וואס איז ניט
בגדר מריבה, קען דער סכסוך
אויסגעגליכן ווערן און בריינגט שלום
— אדער זיי קומען דורך צווישן זיך
אליין, אדער בית דין געפינט א
פשרה; און אפילו אין א פאל ווען
בית דין איז מחליט אז איין צד איז
אינגאנצן גערעכט, איז וויבאלד זיי
האבן ניט קיין "ריב" צווישן זיך און
זיי זוכן דעם אמת, וועט זיי אויך דער
פסק דין צוברענגען צו שלום.

When two people have a disagreement that isn't characterized as a full-on fight, then the disagreement can be resolved and come to a peaceful conclusion. Either they figure it out between themselves, or the courts mediate a compromise. Even in the event that the court rules in favor of one party, the ruling will still bring harmony between the parties.

TEXT 6

*The Rebbe, Rabbi
Menachem Mendel
Schneerson, Likutei
Sichot 24, p. 155*

בשעת אבער עס איז דא א ריב — אז
דער סכסוך ווערט פארוואנדלט אין א
קריגעריי, קען דאן קיין שלום ניט
ווערן. זיי וועלן קומען למשפט און
דער בית דין וועט ארויסגעבן א פסק
דין חתוך, ווער איז גערעכט און ווער
איז אומגערעכט, אבער אויך נאכן
פסק דין איז "אין שלום יוצא".

But when the disagreement is
an all-out fight, it can never
reach a peaceful conclusion.
They may come to court and
receive a clear verdict
determining who is right and
who is wrong, but it's not as
if they will thereafter come
to a peaceful resolution.

THE REBBE'S ANSWER ON RASHI

The words “and they acquit the innocent one and condemn the guilty one” aren’t extra at all. They describe the entire nature of the “quarrel” here and what the court ultimately achieves: not peace, but rather begrudgingly determining who’s actually right, and who’s wrong.

TEXT 7

*The Rebbe, Rabbi
Menachem Mendel
Schneerson, ibid.*

דא איז דער משפט אין אן אופן
פון "והצדיקו את הצדיק
והרשיעו את הרשע":

דא רעדט זיך ניט וועגן בעלי
דינים וואס זוכן דעם אמת
ובמילא — א משפט וועלכער
ברענגט שלום צווישן זיי, נאר
— איינער איז א צדיק און דער
צווייטער א רשע, און דער צוועק
פונעם פסק דין איז בלויז צו
אויסגעפינען און מצדיק זיין דעם
צדיק והרשיעו את הרשע.

The litigation in this scenario can be defined specifically as, “they acquit the innocent one and condemn the guilty one”:

We are not dealing with two litigants seeking the truth and a peaceful resolution between themselves. Rather, one is “innocent,” and the other is “guilty.” The entire function of the litigation is only to affirm who is the innocent party and who is the guilty party [but not to actually bring about peace].

When disagreeing with others, it's crucial to disagree respectfully, maintaining humility in the pursuit of truth.

TEXT 8

*Rabbi Shalom Dovber
Schneersohn, Sefer
Hamaamarim 5659, p. 60*

וזהו סיבת הפירוד וההתחלקות כו', וזהו ענין קליפת מדין שהוא המדון והריב ושנאת חנם מאיש לרעהו גם שלא עשה לו שום רעה כלל ולא נגע בכל אשר לו לא דבר וחצי דבר כו', וגם הוא אינו חורש רעה עליו כלל, רק שלא יוכל לסובלו והוא שונא אותו בתכלית . . . והסיבה לזה הוא רק מצד הישות שלו, אינו נותן מקום להזולת והוא מנגד לו . . . רק בזה שהוא נמצא בעולם. שבזה הרי הוא ממעט ישותו, ומשום זה אינו יכול לסובלו ושונא אותו, ומכל שכן שאינו יכול להתחבר עמו כו'.

The root cause of division and strife is represented by the evil of Midian, which is etymologically related to the Hebrew word *madon*, namely hatred and division. People can't stand one another, with blind hatred, even when the other party did them no harm whatsoever, nor do they harbor any ill will toward them. It's simply that one person is unable to tolerate the existence of another and hates them with a passion. . . . The cause of this is the ego, which leaves no room for another person, leaving them with no choice but to oppose the very existence of someone else. . . . The other person's mere existence minimizes their ego, and thus, they can't stand them, and certainly can't befriend them.

TEXT 8

*Rabbi Shalom Dovber
Schneersohn, Sefer
Hamaamarim 5659, p. 60*

וכמו שנמצא בעוונותינו הרבים בדורות האחרונים בכל מקומות מושבות בני ישראל שיש חילוקי דיעות בכל דבר ובכל ענין מענינים הכלליים, ובפרט בדברים שבקדושה כמו בעניני הרבנים ושוחטים ועניני בית הכנסת וכדומה, שאי אפשר להתאחד. אדרבא, מה שזה אומר, אומר חבירו בהיפך, ומה שזה בונה, זה מהרס.

והחילוקי דיעות באמת הם פירוד לבבות, דמה שאומר בהיפך מזולתו אין זה מצד ששכלו מחייב כן, כי אם אומר מה שהוא רוצה ולא מצד הכרח השכל. ולמה הוא רוצה כך? זהו רק מפני שחבירו רוצה באופן אחר כו', דהכלל הוא שצריך לרצות ולאמר בהיפך מזולתו, והיינו מצד הפירוד לבבות שאינם יכולים לסבול זה את זה, ומשום זה הם מנגדים זה לזה.

Sadly, in recent times, Jewish communities everywhere are rife with discord and disagreement about all public matters, especially about sacred affairs such as matters pertaining to the rabbinate, ritual slaughter, the synagogue, and the like. People are unable to unite: what one person says, the next person must say the opposite. What one builds, the other feels compelled to tear down.

These differences of opinion are really a breakdown at a much deeper level. The conflicting opinions aren't actually rational arguments but rather what each party wants. And why do they want it? Simply because the other party wants the opposite, due to the sad reality that they can't stand one another. That is why they disagree.

TEXT 9

Mishnah, Sanhedrin 4:5

לפיכך נברא אדם יחידי, ללמדך שכל המאבד נפש אחת מישראל מעלה עליו
הכתוב כאילו איבד עולם מלא, וכל המקיים נפש אחת מישראל מעלה עליו
הכתוב כאילו קיים עולם מלא.

ומפני שלום הבריות, שלא יאמר אדם לחבירו: אבא גדול מאביך.

Adam, the first person, was created alone, to teach you that with regard to anyone who destroys one soul from the Jewish people, the verse ascribes them blame as if they destroyed an entire world. And conversely, anyone who sustains one soul from the Jewish people, the verse ascribes them credit as if they sustained an entire world.

Another reason Adam, the first person, was created alone: this was done due to the importance of maintaining peace among people, so that one person will not say to another, “My father is greater than your father.”

TEXT 10

*The Rebbe, Rabbi
Menachem Mendel
Schneerson, Likutei
Sichot 24, p. 613*

אמת טאקע, א מענטש איז אן עולם מלא,
און אין דיעותיהן שוות. אבער דאס דארף
ניט און טאר בא עם ניט אויסשליסן —
אפילו אין זיין אייגענער דיעה — אז עס
קען זיין א צווייטע מיינונג, און נאכמער
— אפילו א פארקערטע מיינונג, און
נאכמער — ער דארף זיך באציען צו די
מיינונגען, אפילו צו א פארקערטער, מיט
כבוד — וויבאלד אז דער צווייטער איז אן
עולם מלא, במילא מוז ער זיך
אריינטראכטן אין דעם צווייטנ'ס מיינונג
מיט דער געהעריקער ערנסטקייט.
און דאן, אין צוגאב צו דעם וואס אזא
צוגאנג ברענגט צו אן אמת'ן שלום
הבריות און א שלום של קיימא —

It's true that every person is an entire world, and no two people think alike. But this should never lead one to conclude that there cannot be another legitimate perspective other than their own. There can even be a conflicting perspective. What's more, each person must approach a conflicting perspective with respect. After all, the other person is also an "entire world," so their perspective must be considered with the appropriate seriousness and respect.

Such an approach brings true, lasting harmony, for it is grounded in the Torah's perspective that every person is an entire

TEXT 10

*The Rebbe, Rabbi
Menachem Mendel
Schneerson, Likutei
Sichot 24, p. 613*

וויבאלד אז דאס איז באגרינדעט אויף דעם
כלל אין תורה הנצחית, אז א יחיד איז אן
עולם מלא — ברענגט עס אויך צו דעם, אז
ער זאל זיך טיפער אריינטראכטן אין זיין
אייגענער דיעה, פארשטיין בעסער אירע
מעלות און אויך אירע חסרונות און דורך דעם
צוקומען און דערגרייכן דעם אמת לאמתו —
דערגענצן זיין אייגענעם עולם מלא.

און אזוי אויך דער צווייטער און דריטער און
זא ווייטער ביז אז עס ווערט אן אמת'ר שלום
פון אלע בריות.

world. It also brings one to a deeper appreciation of their own perspective, their own qualities, as well as their own deficiencies. This will bring them to the ultimate truth, thus enhancing their own “entire world.”

This applies to every individual, until there's true harmony in the entire world.

When two people respectfully disagree with each other by viewing each other as an entire world, it fosters lasting peace and beauty.

TEXT 11

*Rabbi Yechiel Michel
Epstein, Introduction to
Aruch Hashulchan,
Section Choshen Mishpat*

וכל מחלוקת התנאים והאמוראים והגאונים והפוסקים באמת למבין דבר
לאשורו דברי אלוקים חיים המה, ולכולם יש פנים בהלכה. ואדרבה זאת
היא תפארת תורתנו הקדושה והטהורה, וכל התורה כולה נקראת שירה.
ותפארת השיר היא כשהקולות משונים זה מזה, וזהו עיקר הנעימות.

All the disputes of the Talmudic sages and subsequent generations were in an effort to properly understand the word of G-d. Each one is a legitimate Halachic perspective. This is the beauty of our sacred and pure Torah. The Torah is called a song, and the beauty of a song is specifically when divergent sounds come together. That is the primary source of the beauty of music.

TEXT 12

*Rabbi Chaim of
Volozhin, Ru'ach Chaim,
Mishnah, Avot 1:4*

והנה הלימוד נקרא מלחמה . . . אם כן גם התלמידים לוחמים יקראו . . .
ואסור לו לתלמיד לקבל דברי רבו כשיש לו קושיות עליהם, ולפעמים יהיה
האמת עם התלמיד . . . וזה שכתוב: "יהי ביתך בית ועד לחכמים, והוי
מתאבק" . . . מלחמת מצוה היא . . . וניתן לנו רשות להתאבק וללחום
בדבריהם.

Torah study is called a “battle,” . . . and the students are called
“soldiers.” . . . A student is not allowed to simply accept their
teacher’s words if they still have questions; at times, the student will
be right. . . . This, then, is what the Mishnah teaches, “Your house
should be a meeting place for scholars, and roll in the dust (*hitabek*)
of their feet.” . . . Torah study is a sacred war, . . . so, we are granted
permission to wrestle with (*mitabek*) and battle their words.

Torah study
encourages respectful
disagreements in
pursuit of the truth.

TEXT 13

*Rabbi Avraham Yitzchak
Hakohen Kook, Eder
Hayakar (Jerusalem,
1967), p. 14*

בעולם המחשבה המעשית
שלנו, עיון ההלכה והתלמוד,
הצליח הנסיון יפה. הדעות
כולן, המוסכמות והבלתי-
מוסכמות נקבצו יחד, יחד
העשירו את ידיעותינו, הרחיבו
את חוג רעיונינו והאדירו את
תעופת שכלנו, בתתן לנו יד
להגיע אל כל מבוקש מחודש,
מסעיפי המחשבה המעשית
באופן מבורר ומוצלח לפי
תנאי מצבנו.

In the scholarly world of legal and Talmudic investigations, the collective experiment has produced wonderful results. Each perspective—agreeing and dissenting ones—has been collected and has enriched our knowledge, broadened the scope of our imagination, and edified the product of our collective intellectual capacity. It has given us a handle to reach new destinations in the universe of our legalistic imagination and come up with clear conclusions that match every scenario or situation.

TEXT 13

*Rabbi Avraham Yitzchak
Hakohen Kook, Eder
Hayakar (Jerusalem,
1967), p. 14*

התועלת המוחשי שהתגלה על ידי
הלמוד הרחב, שנבנה מקיבוץ
הדעות השונות והשתרגותן,
הפיגה לגמרי את הטעם של
המחלוקת והפירוד, האפשרי
להיוולד משינויי הדיעות
וההחלטות, והביאה תמורתם
אחדות אהבה ורחשי כבוד אין קץ
לכל הדעות השונות והמתנגדות
גם יחד, והיא אשר הביאה גם כן
לראות את תולדותיהן החיוביות
בעצם זהרן ותקפן.

The tangible benefit we've gained from this broad scholarship—which has been built from collecting conflicting perspectives—completely neutralizes any taste of discord or division that could possibly arise from exchanging conflicting perspectives. Instead, it has brought love and endless respect for all perspectives—even conflicting ones—and has enabled us to see the positive results from each one's respective sheen and force.

Disagreements must occur for one reason only—a mutual desire to determine what is true.

KEY POINTS

1. Every word in Rashi is precise and is there to explain the plain meaning of the text.
2. It's OK to disagree. In fact, Torah study by design is built on disagreement.
3. That said, we must make sure it isn't about proving ourselves right, or, worse yet, proving the other guy wrong, but a respectful, mutual quest for the truth.

